

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 234/2025-5

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Tpo/13/2025-92 z 12. marca 2025 v spojení s uznesením Mestského súdu Košice č. k. 31Tp/8/2025-46 z 24. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 8. apríla 2025 domáha preskúmania uznesenia krajského súdu č. k. 6Tpo/13/2025-92 z 12. marca 2025 v spojení s uznesením mestského súdu č. k. 31Tp/8/2025-46 z 24. februára 2025 o jeho vzatí do preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie poukazuje na obsah sťažnosti, ktorú podala proti uzneseniu mestského súdu č. k. 31Tp/8/2025-46 z 24. februára 2025 jemu ustanovená obhajkyňa Mgr. Andrea Vašková, s ohľadom na tam uvedenú argumentáciu sa domáha preskúmania obidvoch rozhodnutí.

2. Z príloh k podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením mestského súdu č. k. 31Tp/8/2025-46 z 24. februára 2025 vzatý do preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorá nebola nahradená ani jeho písomným sľubom podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a ani dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Krajský súd uznesením č. k. 6Tpo/13/2025-92 z 12. marca 2025 zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obhajkyňou sťažovateľa podanú sťažnosť proti uzneseniu mestského súdu č. k. 31Tp/8/2025-46 z 24. februára 2025. Sťažovateľ je aktuálne trestne stíhaný pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

3. Z obsahu obhajkyňou sťažovateľa podanej sťažnosti zo 4. marca 2025, na ktorej právnu argumentáciu sťažovateľ odkazuje aj pri podaní ústavnej sťažnosti, vyplýva, že rozporuje dôvodnosť preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože tento väzobný dôvod vyžaduje existenciu dôvodnej obavy z pokračovania, ktorá nemôže byť postavená len do roviny teoretických až abstraktných úvah. Teda nebezpečenstvo z pokračovania v páchaní trestnej činnosti musí byť také naliehavé a aktuálne, že je v záujme ochrany spoločnosti potrebné obvineného izolovať. Navyše v zmysle zásady proporcionality nesmie byť inštitút väzby použitý vtedy, ak by väzba nebola úmerná opatreniu trestného práva hmotného, ktoré obvineného postihne vzhľadom na význam veci a očakávanú sankciu. S ohľadom na prezentované východiská je sťažovateľ presvedčený o tom, že sa v jeho veci konajúce súdy dostatočne nevysporiadali s existenciou skutočností odôvodňujúcich obavu z pokračovania v ďalšom páchaní trestnej činnosti. Predovšetkým sťažovateľ nesúhlasí s argumentáciou o tom, že nemá žiadny príjem, je nezamestnaný, čo bol/mal byť dôvod na páchanie trestnej činnosti, keďže v čase pred vzatím do väzby bol od apríla do septembra 2024 riadne zamestnaný a po tomto čase vykonával brigádnické práce a aktívne si hľadal stálu prácu. Z uvedeného je teda zrejmé, že mal príjem a nebol odkázaný na to, aby si páchaním trestnej činnosti zabezpečoval príjem. Je síce pravdou, že sa k spáchaniu trestnej činnosti priznal, ale tejto sa dopustil len pod vplyvom spolupáchateľa, keď sám iniciatívne trestnú činnosť páchať nechcel. Napokon sťažovateľ nesúhlasil ani s názorovou optikou konajúcich súdov o tom, že dôvodnosť preventívnej väzby potvrdzuje aj skutočnosť, že je dôvodne podozrivý z rovnakého trestného činu aj v inej trestnej veci vedenej na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru, obvodnom oddelení Policajného zboru Košice-Nad jazerom pod ČVS: ORP-532/JA-KE-2025, keďže uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci nesmeruje proti konkrétnej osobe a nemôže byť posudzované v neprospech, resp. na ťarchu obvineného v prospech akéhokoľvek dôvodu väzby. V osobne koncipovanej ústavnej sťažnosti je sťažovateľom osobitne akcentovaná požiadavka náhrady väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka alebo inou zákonnou garanciou.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2, 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením krajského súdu č. k. 6Tpo/13/2025-92 z 12. marca 2025 v spojení s uznesením mestského súdu č. k. 31Tp/8/2025-46 z 24. februára 2025, ktorými bolo rozhodnuté o jeho vzatí do preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1. K právomoci ústavného súdu a k časti ústavnej sťažnosti smerujúcej proti uzneseniu mestského súdu č. k. 31Tp/8/2025-46 z 24. februára 2025:

9. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

12. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu deľby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

13. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti koncentruje svoje námietky k uzneseniu mestského súdu č. k. 31Tp/8/2025-46 z 24. februára 2025, ako aj uzneseniu krajského súdu č. k.

6Tpo/13/2025-92 z 12. marca 2025. Sťažovateľ podal proti uzneseniu mestského súdu č. k. 31Tp/8/2025-46 z 24. februára 2025 sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, o ktorej rozhodol krajský súd svojím uznesením č. k. 6Tpo/13/2025-92 z 12. marca 2025. Právomoci ústavného súdu rozhodnúť o sťažovateľom podaných námietkach smerujúcich proti uzneseniu mestského súdu č. k. 31Tp/8/2025-46 z 24. februára 2025 predchádzala právomoc krajského súdu v sťažnostnom konaní, v dôsledku čoho tak ústavný súd odmieta túto časť ústavnej sťažnosti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

II.2. Posúdenie ústavnej udržateľnosti uznesenia krajského súdu č. k. 6Tpo/13/2025-92 z 12. marca 2025 z hľadiska garancií vyplývajúcich zo základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2, 5 ústavy:

14. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že súd rozhodujúci o pozbavení slobody nemusí dať odpoveď na každý argument osoby pozbavenej slobody. Tento súd však nesmie ignorovať konkrétne skutočnosti namietané touto osobou, ktoré by mohli spochybníť existenciu podmienok „zákonosti“ pozbavenia osobnej slobody (Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94). Každé pozbavenie osobnej slobody totiž musí sledovať účel ochrany jednotlivca pred svojvôľou (rozsudok Veľkej komory vo veci S., V. a A. proti Dánsku z 22. 10. 2018, sťažnosti č. 35553/12, č. 36678/12 a č. 36711/12, bod 74).

15. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd.

II.3. Posúdenie veci:

16. Podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je daný preventívny dôvod väzby vtedy, ak je obava, že obvinený bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval. Pokračovaním v trestnej činnosti sa rozumie nielen opakovanie toho istého trestného činu, ale aj spáchanie trestného činu rovnakého druhu. Obavu z pokračovania v trestnej činnosti možno odôvodniť najmä spôsobom spáchania skutku a motívom jeho spáchania, vzťahom obvineného k poškodenému, motiváciou dokonat', resp. opakovat' skutok, majetkovými pomermi, spôsobom vedenia života obvineného (napr. III. ÚS 232/2024, bod 10). Dôvodnosť obavy nemôže byť všeobecná alebo abstraktná, ale musí byť spojená s ďalšími skutočnosťami spočívajúcimi v konaní obvineného, z ktorých možno vyvodit', že bude pokračovať v trestnej činnosti. Teda pri riziku pokračovania v trestnej činnosti ako dôvodu väzby je nutné skúmať, či riziko spočívajúce v jej pokračovaní je hodnoverné a prijaté opatrenia primerané, to všetko s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu (Clooth proti Belgicku z 12. 12. 1991, bod 40).

17. Krajský súd v uznesení č. k. 6Tpo/13/2025-92 z 12. marca 2025 založil dôvod preventívnej väzby sťažovateľa na úvahe, podľa ktorej sa obava z pokračovania v páchaní stíhanej trestnej činnosti sťažovateľom zakladá na jeho doterajšom spôsobe života, ktorý bol do času ostatného vzatia do väzby 11-krát súdne trestaný, z čoho 8-krát za majetkovú trestnú činnosť, naposledy rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 4T/18/2023 z 24. mája 2023 pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona za súčasného upustenia uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6T/45/22 z 12. januára 2023 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 7To/22/23 z 19. apríla 2023 [taktiež za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona] a uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 1 roka a 4 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Ďalším argumentom, z ktorého krajský súd vychádzal pri ustálení dôvodnej obavy z pokračovania v páchaní trestnej činnosti, boli záznamy o priestupkovej minulosti sťažovateľa, ktorý bol celkovo 14-krát postihnutý za priestupok podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, z čoho 11-krát išlo o majetkové priestupky, z ktorých 4 boli spáchané v roku 2025. Predmetné zistenia krajského súdu boli kompletizované aj zistením o súbežne vedenom trestnom konaní na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru, obvodnom oddelení Policajného zboru Košice-Nad jazerom pod ČVS: ORP-532/JA-KE-2025, a to pre rovnakú trestnú činnosť (spáchanú aj rovnakým spôsobom – vyberaním zásielok z úložných balíkových boxov a vo vzťahu k tej istej poškodenej obchodnej spoločnosti), z ktorej je sťažovateľ dôvodne podozrivý. Na podklade týchto skutkových zistení krajský súd dospel, zhodne ako mestský súd k záveru o prítomnosti dôvodnej obavy o recidívnom správaní sťažovateľa, ktorý *„sa už v minulosti dopúšťal protiprávnej činnosti majetkového charakteru a zároveň v súčasnom štádiu, vzhľadom na plánovanie a koordinovanie trestnej činnosti spočívajúcej v neoprávnenom vyberaní zásielok z úložných balíkových boxov, nie je vylúčené, že by mohli pokračovať v takejto trestnej činnosti.“*

18. V prvom rade ústavný súd vo vzťahu k dôvodnému podozreniu ako materiálnej podmienke uvalenia väzby konštatuje, že je v prípade sťažovateľa pomerne silne ukotvené už v počiatočnom štádiu vedeného trestného konania z dôvodu jeho vlastnej procesnej aktivity spočívajúcej v doznaní k stíhanej trestnej činnosti. Okolnosť, že v ďalšej veci paralelne vedeného trestného stíhania mu nebolo dosiaľ vznesené obvinenie, na uvedenom primárne relevantnom uhle pohľadu na dôvodnosť trestného stíhania nič nemení, a to aj vzhľadom na kriminálnu minulosť sťažovateľa a druhovú recidívu trestnej činnosti podľa skorších odsúdení, ako aj vzhľadom na takú (špeciálnu) priestupkovú recidívu.

19. Krajský súd ustálil dôvodnosť preventívnej väzby sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na (i) jeho trestnej minulosti, keď bol celkovo 11-krát súdne trestaný, z čoho 8-krát za majetkovú trestnú činnosť, (ii) naposledy rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4T/18/2023 z 24. mája 2023 pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, pričom (iii) od uloženia súhrnného trestu bolo upustené s ohľadom na už uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 roka a 4 mesiacov rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6T/45/22 z 12. januára 2023 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 7To/22/23 z 19. apríla 2023, a to taktiež za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, (iv) na 14-násobnej priestupkovej recidíve, (v) z čoho 11-krát majetkového charakteru, a (vi) dôvodnom podozrení z majetkovej trestnej činnosti v trestnej veci vedenej pod ČVS: ORP-532/JA-KE-2025.

20. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že dôvod preventívnej väzby na rozdiel od iných väzobných dôvodov v priebehu akéhokoľvek trestného konania v zásade nemení svoju materiálnu podstatu, keďže tento väzobný dôvod je spravidla determinovaný určitými objektívnymi skutočnosťami existujúcimi už v čase spáchania skutku, na ktoré ďalšie plynutie času nemá akýkoľvek právne relevantný vplyv (IV. ÚS 64/2021, IV. ÚS 541/2021, II. ÚS 317/2024, II. ÚS 534/2024, IV. ÚS 613/2024). Tento výsledok je v prípade sťažovateľa umocnený spôsobom jeho života, ktorý charakterizuje nielen druhová, ale až individuálna recidíva, a to vo viacerých stupňoch deliktuálnej zodpovednosti. Tento skutkový záver (a z neho plynúce dôsledky) nie je oslabený ani sťažovateľom proklamovanou dobou jeho zamestnania a brigádnickými prácami, čo v konečnom dôsledku nevyklučuje páchanie trestnej činnosti a čo napokon vyplýva nielen z jeho odsúdení v ostatnom období, ale práve z aktuálne vedeného trestného stíhania a dôvodného podozrenia zo spáchania dotknutého skutku. Obsahovo je prítomný práve opak absencie obavy z ďalšieho páchania majetkovej trestnej činnosti, keď ani vykonávané zamestnanie nezabránilo spáchaniu kritického činu (v rovine dôvodného podozrenia podporovaného však priznaním sa sťažovateľom).

21. Ústavný súd sumarizuje, že krajský súd sa sťažovateľom predstretými námietkami zaoberal v rozsahu postačujúcom pre záver, že sťažovateľ dostal odpoveď na všetky otázky, ktoré boli podstatné a ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (IV. ÚS 112/05, II. ÚS 591/2023, IV. ÚS 613/2024). Ústavný súd k tomu dodáva, že len skutočnosť, že sťažovateľ sa so závermi krajského súdu nestotožňuje a má na vec iný názor, nemôže sama osebe viesť k záveru o arbitrárnosti uznesenia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (IV. ÚS 357/2023, IV. ÚS 169/2024, IV. ÚS 613/2024).

22. Ústavne konformne sa krajský súd vysporiadal aj s prostriedkami nahradenia väzby (či už navrhovanými, alebo obligatónnymi), keď ústavný súd nezistil, či už arbitrárny výklad príslušnej právnej úpravy, alebo konkrétnych skutkových okolností veci, teda prvky ústavnej diskonformity, keďže sú predstreté závery logické a skutkovo verifikované do tej miery, že v teste ústavnej udržateľnosti pre konkrétny prípad obstáli. Kľúčovým je záver krajského súdu o početnej deliktuálnej majetkovej recidíve sťažovateľa, v dôsledku čoho je podľa krajského súdu prítomné vysoké riziko z pokračovania v páchaní trestnej činnosti. Na to sa obsahovo viaže nenahraditeľnosť väzby zákonom ustanovenými garanciami (vrátane dohľadu probačného a mediačného úradníka a ponúkaného sľubu), pričom nie je kľúčový parciálny nesprávny záver v napadnutom uznesení mestského súdu o neexistencii výnimočných okolností prípadu, ktoré by umožňovali nahradiť väzbu (náhrada väzby je okrem zákonom špecifikovaných prípadov pravidlom). Krajský súd však ústavne udržateľne uzavrel, že konkrétne okolnosti týkajúce sa osoby sťažovateľa (jeho kriminálnej minulosti) taký (náhradový) postup neumožňujú.

23. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pre porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 6Tpo/13/2025-92 z 12. marca 2025 odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

24. V konečnom dôsledku bazálna jednoznačnosť prezentovaných záverov eliminovala potrebu zaoberať sa zákonnou náležitosťou ústavnej sťažnosti, ktorou je obligatórne právne zastúpenie podľa § 34 ods. 1 v kontexte § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde, pretože zastúpenie advokátom by na vecnom rezultáte ústavného súdu nemohlo nič zmeniť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu